

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Kamuoyunun tepkisi üzerine üç yıl önce geri çekilen, “Çocuk istismarcısına evlilik affı” düzenlemesi yeniden Meclis yolunda. Düzenlemenin çocuk yaşta evliliklerin önünü açacağı belirtiliyor

ARKASI YARIN

Nikolay'ların
Çiftliği

EMRAH ABLAK

sene 1924

Tomas Nikolay, 1910 yılında Rusya'dan Amerika'ya göçmüş bir ailenin, dört oğlundan en küçük olanıydı... Orta boylu, atletik, hafif seha, ayırık dişli gelen bir oğlandı. Çiftliğin bütün işleriyle uğraşır, sabah dörtte ineklerin tezeklerini temizleyerek başlardı mesafesi... **1**

Bütün işle Tomas uğraşır, çünkü babasını 1914'te Gallipoli savaşında kaybetmişti... Babası Sörçint Klif Nikolay nice savaşlar görmüş bir inek tüccarıydı...

Küçük abisi Frensi kardeşlerin en falıskanıydı... O, koyun kazasında öldü...

Ortanca abisiyle, büyük abisi ise ohayo'ya giderken, bindikleri trene saldıran soyguncular tarafından tecavüze uğrayarak öldürüldüler...

Koyunu vurduğu için 2 sene yattı. Tomas... Çünkü koyun, komşunun koyunuydu... Bu o'nu dahada olgunlaştırdı...

Tomas çiftlikte, annesi Margeret ve ölen büyük abisinin dul eşi Suzin ile birlikte yaşıyordu...

Yengesi Suzin neşeli ve diri bir kadındı... Cenfir Lopez gibi kalçaları vardı ve işvesiyle silvesi güzeldi...

Çiftlikleri Meksika sınırında Santa Klara kasabasında... 600 nüfuslu bu kasaba, zaman zaman meksikalı haydutların, zaman zaman da kızıl derililerin saldırılarına maruz kalıyordu...

Evet sene 1924 olmuştu ama kızıl derilik daha bitmemişti... Şiddet vardı... Ama kasaba huzurluydu... İnsanlar dostça yaşıyordu...

Tomas'ın odun kestigi bir öğlen vakti bu ufak kasabada hayat bir anda değişecekti... Çünkü bir takım gelişmeler olmuş ve bu gelişmeler beraberinde sorun getirmişti...

Gelen Vilbur'u... Evleri kuzey Karolayna asfaltındaydı Vilbur... Yani Tomasların çiftliğine bir hayli uzaktı... Buraya kadar geldiğine göre durum ciddi olmalıydı... Vilbur'la pek muhabbeti yoktu Tomas'ın... Vilbur'un babasıyla, Tomas'ın babası, geçmişte beraber inek işi yapmışlar, sonra kavga edip ayrılmışlardı... Bu soğukluk çocuklara da yansımıştı...

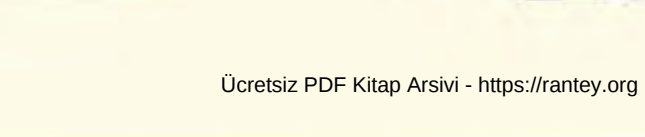
Tomas şaşırılmıştı... Rıgırd'ı çocukluğundan beri tanırdı... Kimseye zararı olmayan biriydi... Tomas çok öfkelenmişti...

Vilbur Maximilyan geçen senelerde, babasının işini büyütmüş ve bir inek imparatorluğu kurmuştu... Sürülerini beslemek için Meksika'dan saman, ot, arpa ithal ediyordu...

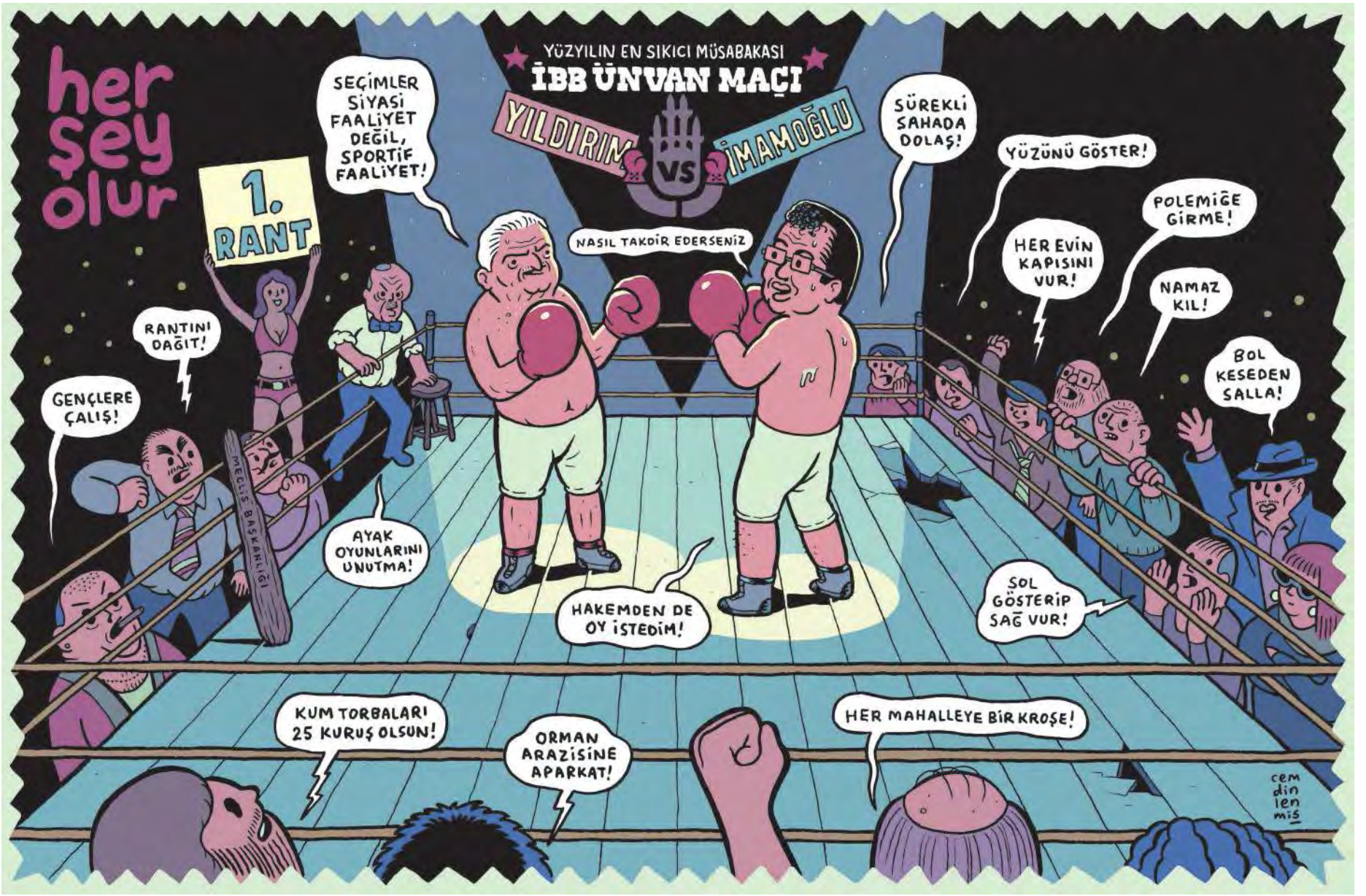
E, ŞERİFE NİYE GİTMEYİN LAN? ŞERİFLEN KAVGALIYIZ.. GEL GÖSTEREYİM CESEDİ.. ARABAM ŞURDA.. ÇOK ACAİP..

DÖĞHAAA! YAVAŞ LAN! YAVAŞ! BİZDEN ÖNCE BULMASINLAR DİYE!

DEVAMI HAFTAYA...

Cennete duble yolculuk

@kaansezyum

Az önce beraber yürüdüğünüz yollar bir bakıyorsun ertesi gün üzerinize çöküyor. Her gün eve döndüğünüzde 'Bugün de hayattayım' diyebiliyorsanız, ne mutlu size. Gün geliyor, hayvanlar kendilerini uçurumdan atıyor, ertesi gün hayvanların aslında intihar etmediği ve tarandığı ortaya çıkıyor. Gün geliyor seçim oluyor bitiyor, ortalıkta plakasız arabalar var oluyor, bitiyor. Ertesi güne kimse o güzel arabalara ne olduğunu bilemiyor... O güzel insanlar o plakasız arabalara binip gazlıyor, gidiyorlar.

Cennet gibi ülke olmak kolay değil. Gözaltında hayatını kaybedenler, kendi kendini kafasını vura vura öldürenler, kimin vurduğu belli olmayan insanlar, hayvanlar, bitkiler ve şehirlerle yaşayıp gidiyoruz. Bugün de ölmedik.Yarına kısmettir

belki. Konsolosluklar Mad Max gibi oluyor. Giren çıkamıyor.

Büyükşehirde yaşayanları ise daha ilginç deneyimler bekliyor. Çocukluğunuzun geçtiği yerleri anımsayın. Şimdi çocukken top oynadığınız, bisiklete bindiğiniz yerleri hatırlayın. Sahi nerede onlar? Görünüşe bakılırsa hepsi TOKİ'lenmiş gibi. Anılarımızın da üzerini betonla örtüyoruz milletçe. Zaten anı dediğin nedir ki? Önemli olan TOKİ güzelliği. Betonla ördük dört bir yanımızı.

Kırsaldaysanız işiniz biraz daha kolay. Devlet babanın sizi gelip bulması biraz daha zaman alıyor. Fakat yaşadığınız yerde bir akarsu, bir vadi, bir güzellik, bir tarihi eser varsa, bir süre sonra onlara da 'Ya bu dereler boşa akıyor, gelin şuraya verimsiz bir hidro elektrik santral yapalım' diyen bıyıklılar geliyor... Dünyanın en güzel yerlerinden birinde oturuyorsanız, bıyıklılar sizi de buluyorlar. Sanki adeta ülkedeki güzellik onları bozuyor. Canınızın bir parçası dağınza bi takım bıyıklı gelip 'Bu dağda altın arayacağız, yaşasın patronlar' diyerek, güzelim dağa siyanürü basabiliyor. Dağ içten içe eriyor, hayat bitiyor, reklamlar devam ediyor. Zenginler zenginleşiyor. Fakirler yine garibo forever. Zaten fakirler olmasa zenginler de olamayacak.

Halk nedense yüzyıllardır dinlenemiyor. Sesini çıkartamıyor. Gün geliyor cenderme, gün geliyor asker, gün geliyor amir suretinde otorite kendini

gösteriyor. 'Çık git buradan, burayı çirkinleştireceğiz, kış kış buralara yol yapacağız. Yol medeniyettir, medeni ol ulan' diyor sana. Teyzeler, nineler, hayatları boyunca eşlerinin kötü muamelesinden başka kötü muameleye tanık olmamış insanlar isyan ediyor. Bıyıklı otorite sinsi sinsi bıyık altından gülüyor. İçkisi, kumarı yok. Tek kötü alışkanlığı açgözlülüğü. O kadar açgözlü ki, hiçbir ses kafasının içindeki 'Buraların tek hakimi benim, ben ne dersem o olur' çılgınlığını bastıramıyor. Kafasında sadece bir tek ses var, başka seslere, renklere yer yok çünkü... İnsanlar geceleri sokağa çıkıyor, duvarları boyuyor, rengarenk resimler yapıyor. Sabah uyanınca 'Silin bunların hepsini' diye buyuruyor, griye dönüşüyor tarihimiz, kültürümüz, geçmişimiz. Gri belki de otoriteyi anlatan en iyi renk. Siyah ve beyazın mükemmel uyumu. Renklere karşı... Savaş gemileri, savaş uçakları, tanklar da gri ama o grinin amacı başka. Başka renkler yok otoritenin kafasında. Renk körü, duygu sağırı, sevgi dilsizi çünkü.

Belki de otorite çok sıkılıyor. Belki de bıyığıyla yalnız kalmak istemiyor. Belki de tek sıkılan insan olmak istemiyor. O yüzden herkesi sıkıyor, her şeyi griye boyuyor, renklere ve duygulara sinirleniyor.

Çünkü artık tek duygusu kalmış canavar sinirle ve korkuyla besleniyor.

Buyurun canımı da yiyin, afiyet olsun.

nisan hakan

æ Merhaba.

æ Sanırım şu hayatta benim en büyük sıkıntılımdan biri, sıcak bir sıcak çikolata içememek. Çıldıracam arkadaş. Büyük yıkılacağım, o olacak en sonunda. Benim en doğal hakkım değil mi sıcak bir sıcak çikolata içmek, içebilmek. En doğal hakkım değil mi. Hayır ben bunun parasını da veren bir insanım. Bana bir ürün sunuyorsun, diyorsun ki, "sıcak çikolata var, datman mı" diyorsun, ben de diyorum ki, "tamam, tadayım, canım da çekti, iyi olur valla, neden olmasın" diyorum, sana orta boy bir sıcak çikolata için on üç lira kadar bir para veriyorum, büyük para, tamam helali hoş olsun, bir şey de demiyoruz, lakin sen de bu paranın karşılığını ver be aga. Gerçekten sinirleniyorum ama. Arkadaşım bu sıcak çikolata neden sıcak olamıyor. Madem sıcak olamıyor, neden siz buna "sıcak çikolata" diyorsunuz. "Aslında o kadar da sıcak olmayan çikolata" deyin, başımla beraber. Ağzımı açarsam insan değilim. Bir değil, iki değil. Her defasında, "belki" diyorum "bu defa sıcak olur gerçekten de sıcak çikolata" diyorum, "ses etmeyeyim" diyorum, "önceki sıcak çikolatalar sıcak olmamış olabilir, ama bu defaki sıcak çikolata belki de gerçekten sıcak olacaktır" diyorum, yok arkadaş, yine nanay, yine nanay. İçilmiyor bile. Aslında "o kadar da sıcak olmayan sıcak çikolata" olarak gelse içilir. Çünkü o kafada olmuş olursun, o lezzete hazır olursun. Ama insan gerçekten de "sıcak çikolata" kafasındayken, "aslında o kadar da sıcak olmayan sıcak çikolata" kafasına bir türlü inemiyor. İnsan yükselmışken düşmüyor. Birkaç kez öyle için için ağladım. Elimde "aslında o kadar da sıcak olmayan sıcak çikolata" ile. Öyle kalakaldım. Ne yapacağımı bilemedim. Bir de yani "aslında o kadar da sıcak olmayan sıcak çikolata"yı içmedikçe içmedikçe, hızlı sayılabilecek bir şekilde, "aslında o kadar da sıcak olmayan sıcak çikolata", "iyiden iyice soğumuş, neredeyse artık soğuk sıcak çikolata"ya dönüşüyor. Ve tüm bunlar olurken insanın elinden hiçbir şey gelmiyor. Birkaç kez değiştirttim. "Aslında o kadar da sıcak olmayan sıcak çikolata"yı, ne bileyim "kapuçino"yla değiştirttim mesela. Kapuçino'yu severim. Ama bazen de sıcak çikolata içmek isterim. Tıpkı bugün yine olduğu gibi. Kahveciye girdim. Sıcak çikolata alacağım çünkü. Gözümü karattım. Ve aynen şöyle bir cümle kurdum kasada. "Sıcak çikolata istiyorum orta boy, ama gerçekten sıcak olsun lütfen." Kasadaki çocuk şaşırıldı. O şaşırınca iyice abandım. "Çünkü sıcak çikolatalar sıcak olmuyor, niye ki böyle acaba" dedim. Kalakaldı. "Ne yapsak ki acaba" dedi. Dedim, "ben bilemem". Arkadaşına gitti sordu önce, uzun uzun tartıştılar. "Haa, tamam o zaman" der gibi oldular bir ara, sonra yine tartıştılar. Nihayet yeniden geldi çocuk. "Tamam galiba" dedi, "çok değişik bir şey deneyeceğiz" dedi. Dedim "öyleyse ömrünüzde ilk kez gerçekten de sıcak olan bir sıcak çikolata yapacaksınız, öyle görünüyor" dedim. "Şu anda çok heyecanlıyız firma olarak" dedi. "Amerika'ya kadar haber salınmış durumda şu an" dedi. Sonra yaptı bir şeyler, dokundu şöyle bir bardağa sonra, mutlu oldu, gururlandı, o an gerçekten de sıcak bir sıcak çikolata yaptığını anladım, böbürlenerek, "krema da ister misiniz" dedi. Dedim "ben senin canını yerim, isterim benim canım kardeşim" dedim. Üzerine bir de krema takviyesi yaparken, canım kardeşimin gözünden yanağına doğru bir damla yaş süzülüğünü gördüm. Ben de hislendim ama tuttum kendimi. Çünkü benim toplumda bir yerim var. Sonra düşmanlarım görüp de, "Alpay da ne kadar da sulugözmüş" mü desinler benim için, onu mu desinler yani. Uzzattım elimi "bu defa gerçekten de sıcak olduğuna içimden doğru inandığım, sıcak olduğu çok belli olan sıcak çikolata"ya. Tuttum, kavradım. Sıcaktı lan sıcaktı işte. Resmen sıcaktı sıcak çikolata. Dayanamadım, ben de koyverdim kendimi. Ağlamaya başladım ben de. "Skeyim düşmanlarımı" dedim. Hep babamın düşmanlarını s.kecek değildim ya, biraz da kendi düşmanlarımı s.keyim dedim. Masama kadar nasıl geldiğimi bilmiyorum. İlk yudumu alır almaz sarsılarak titredim. Ben ömrümden böyle güzel bir şey içmedim. İnsan gerçekten "sıcak olan bir sıcak çikolata" içince aklı çıkıyormuş, o oluyormuş. Bunca sene yaşamamışım desem yeri. Ben bugüne kadar sıcak çikolata değil, ot içmişim ot. Her yudumda bir yerlere gidiyor, her yudumda bir yerlerden geliyor. Sonra yine gidiyorum, yine geliyor. Dağlara gidiyor, nehirlerden geliyor. Mağaralarda yarasa kovalıyorum. Neler neler yapıyorum. Ovalarda yürüyor, vadilerde koşuyorum. Gökkuşağı kovalıyor, güneş yakalıyorum. Kırmızı benekli alabalıklarla birlikte yüzüyor, ağlıyor, ağlıyorum.

æ Uzun boylular, toplu fotoğraflarda hep böyle en arkalarda duruyorlar ya, ne bileyim, bu bana hep biraz hüzünlü geliyor. İtilmiş gibi. Herkesin yüzü kabak gibi ortadayken, uzun boyluların yüzleri öyle arkalardan seçilmiyor bile. Bir de yakınlarda uzun boylu bir arkadaşım, düştü bacağına kırdı. Uzun boyundan hep şikayetçiydi, en son konuştuğumuzda, "özlüyorum uzun boyumu" dedi. "Tam olarak ayağa kalkamıyorum, yerden yüksek mesafemi mumla arıyorum, o bakış açısı için şu an resmen yanıyorum" dedi. "Öyle deme, insan uzun boyunun kıymetini, onu kaybedince anılır" dedi.

æ Hoşça kal.

"HEY"
19 Ocak Cumartesi / **Kadıköy Bahane** / Saat: 20.00 / bilgi: 0216 345 54 49
25 Ocak Cuma / **BKM Mutfak Çarşısı** / Saat: 21.45 / bilgi: 0212 327 72 00

ETRAFIM KALABALIKTAN BULANIKLAŞMIŞTI

GÖRÜŞÜMÜN NETLEŞMESİ İÇİN BOŞLUKLARA BAKMAM GEREKTİĞİNİ ANLADIM

BİRİNİ HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRATMAK KÖTÜ BİR ŞEY OLABİLİR

AMA EN AZINDAN BANA BİR AMACIM VARMIS GİBİ HİSSETTİRİYOR ÖZÜR DİLERİM!

HAYAT BANA İYİ ŞEYLER VERİYOR...

...DİYE DÜŞÜNDÜKTEN BİRKAÇ DAKİKA SONRA...

HAYATA DAİR KÜÇÜK TAKTİKLER

MESELA ARA SIRA SUSMAYI DENEYİN

SORUNLARIN ÜSTESİNDEN GELEBİLMEK İÇİN ONLARI SEVMEM GEREKTİĞİNİ BİLİYORDUM ...

...AMA BU KADAR ÇABUK BÜYÜDÜKLERİNİ BİLMİYORDUM

"Bircucum tabii ki de berbat buldum," dedi televizyondaki kız. Neyi berbat bulduğunu merak ettiğim için ekrana baktım. Galiba yatak başlığı üzerinde konuşuyorlardı çünkü kadrajda dev bir yatak başlığı vardı. Doğrusu Burcu kusura bakmasın ama ben de beğenmedim yatak başlığını. Hani öyle bir yatak başlığı ki normal insan evladı gibi pijamayı giyip gölgesine sığınmazsın. En kötü ihtimalle pijamanın ütülü olması gerekir. Ne bileyim insan bu yatak başlığının huzuruna bile çıkarken en azından bir kravat bağlar.

İlgimi çekti biraz daha seyrettim. Programda anladığım kadariyle yeni evlenmiş genç kadınlar sırayla birbirlerini evlerine davet ediyor, konuklarına nişan düğün fotoğraflarını viedolarını falan izletiyor, hepsi kaçta patladı, bir mülkiye müfettişine hesap vericesine titizlikle sayıp döküyor, yemek yediyor, evini gezdirip mobilyalarını gösteriyor. Diğer yeni gelinler de ona puan veriyor. Sanırım haftanın son günü en çok puanı alan yeni gelin birinci oluyor artık bir ödül falan da vardır bunların üzerine. Yoksa Burcu bana pek de öyle tanımadığı insanları evine davet edip yatak başlığını gösterecek bir arkadaşımız gibi gelmedi.

Tabii bu söz üzerine kilitlendiğim ekrandan hava kararıp hanım "Ne yemek yaptın? Çok açım," diye mesaj atınca kalkabildim ancak. Evde çalışmanın iyi yanları sabah kalkar kalkmaz trafığa falan gitmeden çalışmaya başlayabiliyor olmanız, kötü yanı ise bütün gün evde oturduğunuz için temizlik, çamaşır, bulaşık, yemek gibi işleri de eşek olmadığınız için sizin üstlenmeniz. Tabii başka kötü yanları da yok değil: Mesela sabah kalkar kalkmaz evde olduğunuz için sağa sola bakıp, o kitaptan bir iki sayfa okuyup, şu filme biraz bakıp, şu programı biraz izleyip bir türlü çalışmaya başlayamıyor olmanız. Aslında birbirimizi kandırmayalım, evde çalışmanın en kötü yanı pek de çalışmıyor olmanız. Tek işe yaradığı şey de sanırım insanlar ne iş yaptığını sorduklarında "İşsizim" yerine "evden çalışıyorum," falan diyebilmeniz. Zaten nedendir bilmem insanlar sırasıyla "işçi, işsiz ve mevsimlik işçi" olmaktan çok utunuyor. Mesela son yıllarda benim etrafımda aslında işçi olup kendini genç profesyonel olarak nitelendiren bir sürü insan türedi. "Oğlum genç profesyonel ne demek?" diyorum, profesyonel olarak bir ofiste çalıştıktan başka bir cevap alamıyorum. Sanki Otosan'da çalışan ustabaşı bu işi amatör olarak yapıyor, İGDAŞ taşeronunda yol kazın kardeşim para kazanmak için değil hobi olsun diye yol kazıyor. Pezevenge bak, sanki çalışma hayatımızda herkes amatör, bir o profesyonel.

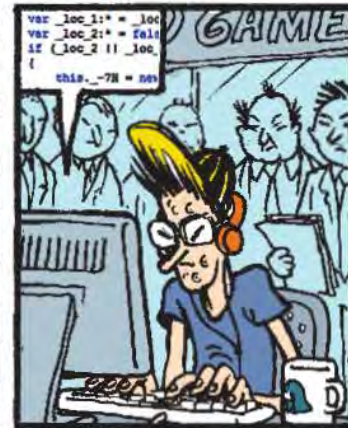
İşte işçi olduğumu kabullenemeyen bu "genç profesyonel" arkadaşlarımızın büyük bir kısmı geçtiğimiz yıllar içinde zamanla "evden çalışıyorum," moduna girdi. "E nasıl evden çalışıyorsun? Sen BaboliGiz Plaza'da çalışmıyor muydun oğlum?" diye soruyorum, "Ha yok ya oradan ayrıldım ben, şimdi evden freelance çalışıyorum," diyor. Ayrılmak ne lan? Kovuldu demenin nesi ayıp anlamadım ki? Sanırsın ki o genç profesyonel işinden de sevgilisinden hatta üye olduğu bir yardımlaşma derneğinden ayrılır gibi ayrılmış. E hani profesyoneldin?

İşte bunun bir sonraki aşaması da o freelance'çiliğin kalıcı olması, evden yapılacak iş kovalamaya başlamaları ki o da bildiğimiz mevsimlik işçi statüsü. Ama ondan da utunuyor beyzadem. Hatta akademisyenler de niyeyse konduramıyorlar da "prekarya" diye laf uydurmuşlar. "Abi zaten hazırda var mevsimlik işçi diye bir tabirimiz, prekarya nereden çıktı?" diyorsun, bilmiş bilmiş "O ikisinin arasında farklar var," diyor. Ulan her şeyle her şey arasında fark var; o zaman hiç zorlama "Mahmut" de, "Ayşegül" de, makalenin "Prekarya'nın Sınıf Mücadelesindeki Rolü" diye yazacağına "Mahmut'un Sınıf Mücadelesindeki Rolü" diye yaz zira Mahmut da Ayşegül'den farklı. Hatta ikisinin arasında mevsimlik işçi ve prekarya dediğin sınıf arasında olduğundan daha fazla fark var. Bakın şeytanın avukatlığını yapmak istemem, zaten ilgili baroya kayıtlı da değilim ama daha temel kavramlarla başa çıkmadan, sürekli kavram üretmekten üstelik gereksiz kavramlar üretmekten başka bir iş yapmayan adamın mevsimlik işçi olarak ortada gezinip yer yer bulduğu işleri yapmaktan başka şansının olmaması biraz da normal değil mi?

Ben bu şekilde başlayan bir iki film izledim ama sonu iyi bitmiyordu. Gerçi sonuna kadar da izlemedim şimdi.

Prekarya tabii yine de güzel kelime, ağza falan iyi oturuyor, ortamlarda zengin gösteriyor. Ben de şimdi sağda solda "Napiyorsun?" diyenlere "Ne yapayım Gelin Evi izliyorum, o bitiyor Gelinim Mutfakta'yı açıyorum, Zahide Yetiş falan derken gün bitiyor işte," yerine "Prekaryayım abi," demek sanki daha afili gibi. Ama neticede hepsi işsizliğimizi, güvencesizliğimizi gizlemeye, bizi işçi sınıfından ayırmaya yarıyor. Sosyal bilimci arkadaşlar çok kızmazsınlar, benimki de Gelin Evi'ndeki gibi "Bircucum tabii ki de berbat buldum," dedirten kıskançlıktan. Yoksa Seda Hanım'ın yatak odası yanında Burcu'nun yatak başlığının lafı mı olur? Kismet.

Kaçırınlar için müthiş tv dizisi: YASAK AYVA!

Halit, yakışıklı bir holding sahibidir. Yakışıklı olan holding değil yalnız, Halit. O holdingin hangi sektörde, ne iş yaptığı bilinmez. Halit bile bu ticari sırrı bilmez. Buna rağmen çok başarılıdır.

Zira holding, seks enerjisiyle çalışmaktadır. Kim eski sevgili, kimi gizli evil, kimi stajyer şantajcı olan bu çalışanlar, arzularının şiddetinden bilanço, ciroyu hiçe saymış haldedirler. Afedersiniz, götünün renkli fotokopisini çekip panosuna asan da var! Ender'in hatalı göt çekimlerini çöpte group "Bu ne kepezelik" demesiyle açılır yeni bölüm. Asansörden çıkan Halit "Arkadaş, personel misin, müşterim misin, niye işe ilk sen geliyorsun Ender, karımken de böyleydin, eski karım oldun gene aynı. Neyin peşindesin?" diye parlar. Kahkaha atan Ender "Erken kalkıyorum ki, güne daha çok kötülük sıdırabileyim" der ve

yarasaya dönüşüp holdingin içinde bir tur atar. Hayır, bu Halit'e böyle görünür. Çünkü yeni karısı için hazırlanan ilaçlı vitamin kürünü yanlışlıkla Halit içmiştir ve bu ilaç, hamile olmayan erkeklerde halüsinatif etkiler yaratmaktadır.

Halit'in yeni ve genç karısı Yıldız, hamiledir. Ya da kocasına öyle demister. Dizide yalan bir siar edinilmiş, doğruyu söyleyene "itne" muamelesi yapılır olmuştur.

Yıldız, güzel olmasına güzeldir ama aklen karşılıksızdır. Misal, Donald Trump hayranıdır.

Yıldız'ın şık özelliklerinden biri, günün her saatine uygun dekolte elbiseler giymesindedir. Zaten falcı annesinin karaparalarıyla Lüksemburg'ta bir yıllık Moda, Zerafet ve Hizmetçilik okumuş,

kötülüğe ise Ender Usta'nın yanında ve gözetiminde başlamıştır, ocakbaşı gibi.

Yıldız'ın kızkardeşi de aynı holdingte, İlk Görüşme Ön Sevişme departman şefidir. Gözlük taktığı için işkadını gibi görünüp yırtarım fikrindedir. Oysa akli, bulmuşken

Acun gibi bir hayat arkadaşı bulmaktadır. Fakat, kardeşlerin en fenası Ender'e nasip olmuştur, az akıllı Caner, boş zamanlarını kuş boğazı sıkarak değerlendiren bir tiptir.

Halit'in Yıldız'la evliliğine çocukları hep soğuk bakmış, düşünün toplu fotoğrafında hususi olarak şaşı poz vermişlerdir.

Bu evliliğe en çok, ilk çocuk Zehra karşı çıkar. İlk çocuk Zehra ilkökul sondayken müsamerede yaka mikrofonu yutmuştur, o günden beri konuşması ekoludur.

Yıldız'ın falcı annesi, en son Aşkı

Kapışmak adlı ilişki uzmanının yedi bin rublesini hacı edip ortadan kaybolmuştur. Bir de utanmadan "Aşkı Aşkı diye kapışacaksın" yazılı not bırakmıştır. Öte yandan Yıldız'ın "Kriminal Kemik" lakaplı eski sevgilisi de eve sızmış, şifresi "kk_69" evin internetini kullanır hale gelmiştir.

Yine herkesin uzun uzun birbirine baktığı bir akşam yemeğinde Zehra "Yeni doğacak bebek, holdingten ve mirastan hisse almasın, Tunceli'de sosyalist olarak yetiştirilsin" der. Halit "Sus kızım, kalın sesinle kulağımın dibinde Kızıldoru gibi, rica ederim sus" der. O sırada Ender, düdüklü buharı olup eve sızar!

Herkes dona kalır. Ev ahalisi, tümünden donladır.

Ve de durum kritiktir:

Asker kaçağı iki İtalyan tasarımcı için dayanışma gecesi vardır. Ve Yıldız o gece "Ömür Boyu Algisızlık" ödülü alacaktır.

Ama törenin yapılacağı Dehliz adlı mekanı tam da o gün Ender satın almıştır. Halit "Al sana sikimsonik bir mesai daha" der, elindeki tableti atar...

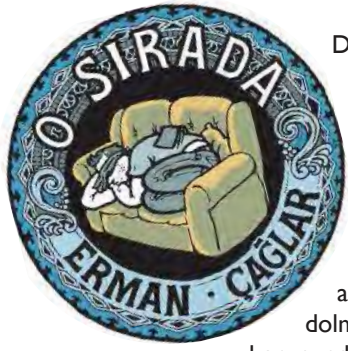
Mustafa Satıcı

YİĞİT ÖZGÜR

Dışarılardan evimin o taraflara giden sarı bir dolmuş bindim. Dolmuşta henüz kimse yok ve saat gecenin ilerleyen saatleri olduğu için hemen dolması da beklenmiyor. Biraz alkollü olduğum için dolmuşa yapılacak ödeme konusunda heyecanlıyım. Paramı

tam olarak hazır ettim, terli avucumun içinde sıkıyorum, paramızın üzerindeki tarihi şahsiyetleri yavaş yavaş kendime benzetiyorum. Küsüratlı dolmuş ücretini tamı tamına denkleştirdiğim için kendimden inanılmaz memnunum. "İşte Erman Çağlar bu!" diyorum. Para üstü almayı sevmiyorum. Şoförler para üstü vermeyi sevmiyor gibi hissediyorum. Komşularıyla sıfır sıkıntı politikasını benimsemiş bir hissiyatlar ülkesinde yaşıyorum. Baş konsolosumuz Erman Bey geldiler efendim, sizlere halkımızın iyi niyetinin ve dostluğunun bir nişanesi olarak tam para vermek istiyorlar. Şoför dolmuş bindiği gibi ağzına doğru uzatıyorum tam parayı. "Şimdi verme abisi, ücretleri hareket edince toplayacağım" diyor. Yanlış bir şey yapmak istemem. Dolmuşun içinde birlikte dolmuş binecek olan diğer insanların gecelerinin sonlanmasını bekliyoruz. Gönümüz hepsinin gecelerinin güzel sonlanmasından yana. Benim öyle, dolmuşçunun s.kinde olmayabilir. Kim mutlu bir dolmuş istemez? Hepimiz aynı tarafa gidiyoruz, birbirimize yakın yerlerde oturuyoruz. Mutlu dolmuş, mutlu bir semt demektir.

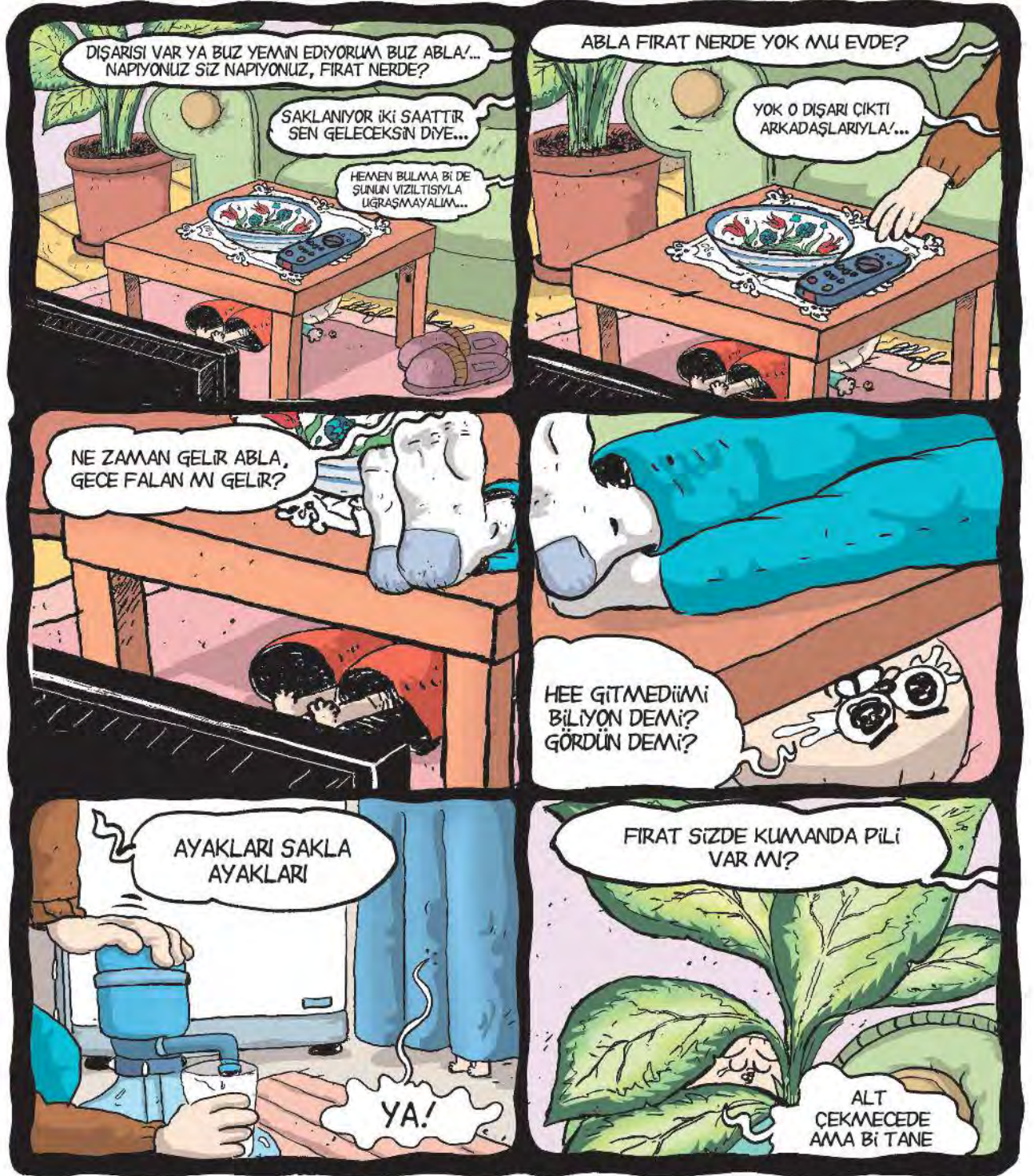
Biraz sonra iyi giyimli ve neşeli bir beyefendi

dolmuş "herkese hayırlı akşamlar" diyerek giriş yapıyor. Ne kadar iyi bir insan. Umarım pis pis konuşarak, berbat şakalar yaparak bu ilk izlenimi

bozmasın. Yol üstünde kuruyemişçiden 250 gram kadar kabuksuz fantezi kuruyemiş almış, bir yandan onu kemiriyor. Kaju, fındık, çiğ badem falan. Neşesinin bir kısmı da bu yüzden herhalde. Kendi kendine ikramı sürdürüyor, kendine kaliteli bir hizmet sunuyor. Kese kağıdını uzatarak "kuruyemiş alır mısınız?" diye ikramda bulunuyor. İnanması güç ama benim kuruyemişçi kese kağıdıyla ilgili çocukluk travmam var, başkasının kese kağıdına elimi sokamıyorum. O yüzden bu güzel teklifi kibarca reddediyorum. "Benim burada hususi kuruyemişçim var, taze kavurdu bunları, bir daha böylesini bulamazsın, al bir avuç" diye ısrar ediyor. Nasıl olsa alkollüyüm, bir şey olmaz diye düşünerek "ya benim kuruyemiş travmam var, yiyemiyorum, size afiyet olsun" diyorum. İlgisini çekmeyi başardım. "Geçmiş olsun ya, benim eşimin de deniz travması vardı, küçükken boğulacak gibi olmuş, senelerce sokamadık onu denize. Boğazınıza mı kaçtı, öyle boğulma tarzı bir olay mı oldu?" diye soruyor. Bütün travmaları boğulmayla ilgili zannediyor. Gerçi evet, boğulacak gibi olmuşum, ama zihinsel olarak anlatayım da dinleyin:

Parka götürülecek kadar küçüğüm, parkta yalnız bırakılacak kadar büyüğüm. Kasabamızın parkındaki sevgisiz ekipmandan bıkalı, sıkıllı ise yıllar oluyor. Ne salıncak, ne kaydırak artık bana hiçbir şey ifade etmiyor. O yüzden parkın etrafındaki banklarda kızgın güneş altında tek başıma oturuyorum. Bu sırada yanıma çok kötü giyimli, kendine hiç dikkat etmemiş bir insan oturuyor. Kasabanın delisi

olduğunu çok sonradan öğrendim. Elinde kuruyemişçiden alınmış bir kese kağıdı var. Bu kese kağıdını bana uzatıp "AL! EVLAT! AL! ÇEKİRDEK!" diye bağıyor. Teşekkür ederim, almayayım falan diyorum ama poşeti elime tutuşturup "HADİ!" diye bağıp gidiyor. Kese kağıdının içi çekirdek dolu. İşte bu iyi haber diye düşündüğümü hatırlıyorum. Annemin babamın ne zaman beni gelip parktan alacakları belli değil. En azından çekirdek yerim. On dakika kadar bir şeyler düşünerek çekirdek yedikten sonra elimin üzerinde kıpırdanan bir şeyler hissediyorum. Elim karınca dolu. Kese kağıdının içine bakıyorum, kese kağıdının içi karınca dolu. Gönülsüzce ağzımın içini yokluyorum. Var bir şeyler. Çok abartılı hareketler sergilemeden, sessizce travmamı yaşıyorum.

Sanırım deli, yerde bulduğu çekirdeği biraz yemiş, büyük ihtimalle karıncalı olduğu için beğenmeyip bana vermiş. İşte bu yüzden çocukluğumdan beri kuruyemişçi kese kağıtlarının içine elimi sokamam.

Hikayemi şaşkınlık ve heyecanla dinleyen beyefendi kese kağıdının içindeki yemişlerden bir kısmını avucuna döküyor, ardından avucundaki yemişleri benim avucuma aktarıyor ve şöyle diyor: Çok büyük geçmiş olsun, bir yandan verilmiş sadakan varmış, yani her gün neler

duyuyoruz...

Neden bahsettiğini ikimiz de çok iyi biliyoruz. S.kebilirdi de, ama s.kmemiş.

MERT DOLAPÇIOĞLU

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Ya sabır ver ya da bağrım taş eyle/ Ya bir çift kanat ver ya da kuş eyle"

Sümmani

"KIPKIZIL AÇ"

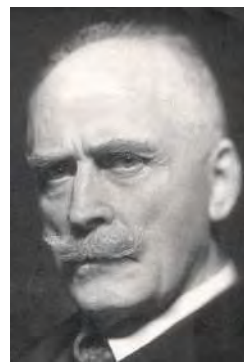
Burada (Antalya) yürüyen bir iskelete dönüşmüş koskoca bir sokak köpeği var. Oturduğum cadde civarında dolanıyor. Ara ara rastlıyorum. Çok büyük. Hafiften delirme emareleri belirmeye başladı hallerinde hareketlerinde. Yakın zamanlarda. Giderek artan tuhaflıklar. Caddeden geçen birinin kabanının eteğini ısırp bırakmıyor bazen. "Eğlence olsun" diye yapıyormuşa benzer bir ifade yok gözlerinde. Kuyruk kıpırtısız. Karanlık donuk bakışlar. Dalgın. İçe dönük. Zar zor (bir kuru kafaya dönmüş) başını uzun uzun okşaya okşaya binbir zahmetle kurtarabiliyorlar kendilerini. Bırakıyor. Hem korkuyor hem de gülüşüyor mağdurlar.

Bazen de tekerlekli valizle geçen birinin valizini ısırp duruyor öyle. Kıpırdamıyor. Çıkış kapısı açıldığında markete girip şaşkın şaşkın reyonlar arasında dolandığı da oluyor. Engelli arabasını ısırdığına da rastladım.

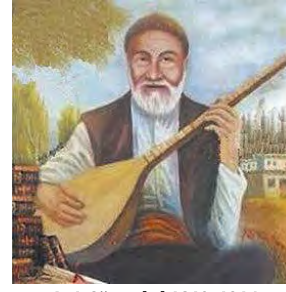
Knut Hamsun, yirminci yüzyılın edebi açılışı kabul edilen o ünlü, incecik "Açlık" adlı sersemletici romanında, uzun bir açlığın giderek zihnini iyice bulandırmaya başladığı bir genç adamı anlatır. İşsiz kalan genç kaldığı odanın kirasını ödeyemeyip de sokaklara düştüğünde yerde bulduğu bir portakal kabuğunu kemirir. Açlığını bastırmak için dilinin altına bir taş koyar. Açık dayanamayacağı raddelere kadar uzadığında elini ısırp kendi kanını emer. Açlık korkunçtur. Büyük şairimiz Ece Ayhan'ın ağır bir yoksulluk içinde geçmiş çocukluğunu anlatırken kullandığı (başlığa da ödünç aldığı) o deyim: "Kıpkızıl açız" Öyle anlatıyordu bir röportajında: "Kötünün kötüsü varmış, kıpkızıl açız"

"Kıpkızıl" Açlığın rengi. Kanlıdır açlık. Çocuk oyuncakı değil.

Bizim sokak köpeklerine, o sıska/dev köpeğe dönersek. Eh olacağı buydu. Onca uzun sürmüş o korkunç açlığa soğukun zilleti, eziyeti de eklenince. En zayıf halka. (Zayıflığı; cüssesinden, o derece büyük olanından iyice uzak duruyor insanlar -yiyeceğe ihtiyacı da aynı nispette daha büyük--) Onun başına gelenler de uğursuz bir işaretin gölgesi. Bastırılan, görmezden gelinenin geri dönüşü. Tedirgin ediciydi. "Bir şeyler oluyor" duygusu. Bunları şu sebeple yazdım; "Böyle durumlarda birden ortadan kayboluveriyor, sus pus oluyor hayvan severler, hani neredeler?" gibisinden satırlar yazmış olan, o yazarın makalesi. O yüzden. Onu okudum. Bu son sokak köpeği saldırısını diyor. O saldırıda ölen o zavallı liseli. Yazar açıkça dillendirmese de, başka başka yazılar dört dönüyor internetin dört bir yanında. Onlar aleni yazıyorlar. Bir dünya genç adam. "Acilen sokaklardan toplanıp, hemen katledilsinler" falan filan. Öyle diyorlar. Hepsi, topluca. Yok edilsin. "Sokaklarımız modern, uygar ülkelerin sokakları gibi" olmalıymış. "Köpeksiz" Daha önce de yazdım tekrar edeyim, taştan betondan olma

Knut Hamsun 1859-1952

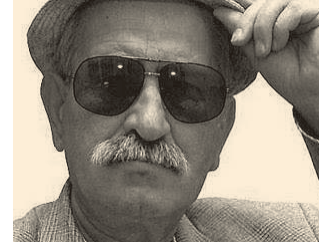
Aşık Sümmânî 1862-1914

labirentlere dönüşmüş şehirlerimiz artık onları aç bırakıyor. Daha aç. Eski kasap, ciğerci dükkânları kalmadı. Hepsi marketlerin avm'lerin içinde, dibinde. Bu hayvanlar düpedüz aç. Bizim o sıska köpek istese de Knut Hamsun'nun o kahramanı gibi bir portakal kabuğu dahi kemiremez. Ortalıkta yok çünkü. Kabuk mabuk. Çöpler artık yer altında. Tamam olana bitene bir çare arayın. Hep birlikte arayalım. Ama. Onları topluca öldüremezsiniz. Onlar bu şehirlere bir gecede gelmedi. Yüzlerce, yüzlerce yıllık sakinleri bu şehrin. Dedelerinin dedeleri buralarda doğdu. Bana kalırsa ilk çare; Önce bir yolunu bulup

onları sistemli düzenli bir biçimde doyurmamız gerekiyor. Hele karın örtücülüğü de eklenince, onca açlığın üzerine kim bilir ne haller oluyorlar. Yakın akrabaları kurtlar da hakeza böyle yoğun kar tipi zamanları hiç yapmayacakları işler yapıp köylere, ilçelere iniyor, hayvanlara saldırıyorlar.

Yine yazmıştım. Köpeklerle bağlarımız onbeşbin yıl öncesine dayanıyor. Onları biz, boğaz tokluğuna çalışınlar, (bekçilik,

çobanlık yapsınlar, av sırasında işimize yarasınlar) diye doğadan koparttık. Evcilleştirdik. Biz yaptık. Bir canlının

Ece Ayhan 1931-2002

yaşama hakkı üzerine karar verme yetkisine sahip olmak, olduğunu vehmetmek korkunç. Onları topluca yok etmek isteyen arkadaş, bil ki bizden çok daha güçlü ülkelerin, bizler hakkında da "yaşamaya gereksiz bunların, safi zarar" diye

düşünen, düşünce kuruluşları var. O "uygar" ülkelerin. Raporlar hazırlıyorlar. Dünya nüfusunu çok fazla buluyorlar. (azalmalıymış) Güçlü olan, diğer bir kısım canlıyı gereksiz buluyor. Yok olsunlar istiyor. Sanma ki bizler yırttık, bu işlerden muafız. (Sokakları köpeksiz "uygar" ülkeler, yalan olduklarını sonradan kendilerinin itiraf ettikleri uyduruk sebeplerle, sınır komşumuz Irak'ı işgal edip günlerce bombaladılar, milyonlarca çocuğu yetim, öksüz bıraktılar. Yanıbaşımızda.--ayrıca 550 bin evsiz var o "köpekten arındırılmış" sokaklarda. Amerika'daki evsiz nüfusu o kadar--onca zenginliğe rağmen, kapitalizm kendi halkının yoksullarına da acımasız)

Büyük düşünür Walter Benjamin şöyle diyordu: "Tek bir uygarlık belgesi yoktur ki, aynı anda barbarlığın da belgesi olmasın."

Dünyadaki en büyük sokak köpeği nüfusuna sahip

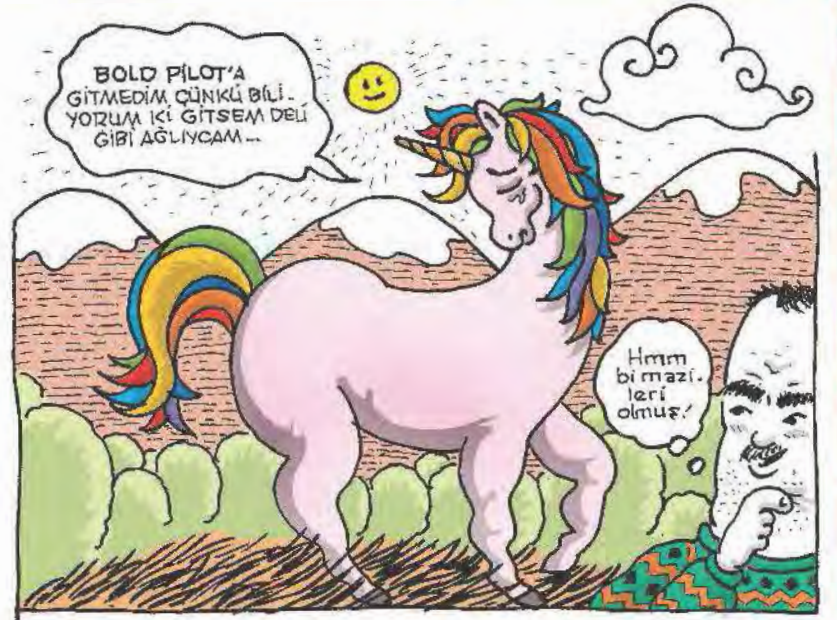
Hindistan'ın, bağımsızlık hareketinin lideri büyük düşünür Gandhi de şöyle diyordu: "Bir milletin büyüklüğü ve ahlaki gelişimi, hayvanlara olan davranış biçimi ile değerlendirilir."

"O köpekli, kedili, maymunlu, inekli" tıklım tıklım sokakların elleri öpülesi, çıplak ayaklı lideriydi kendisi. Nur içinde yatsın.

Walter Benjamin 1892-1940

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerim...

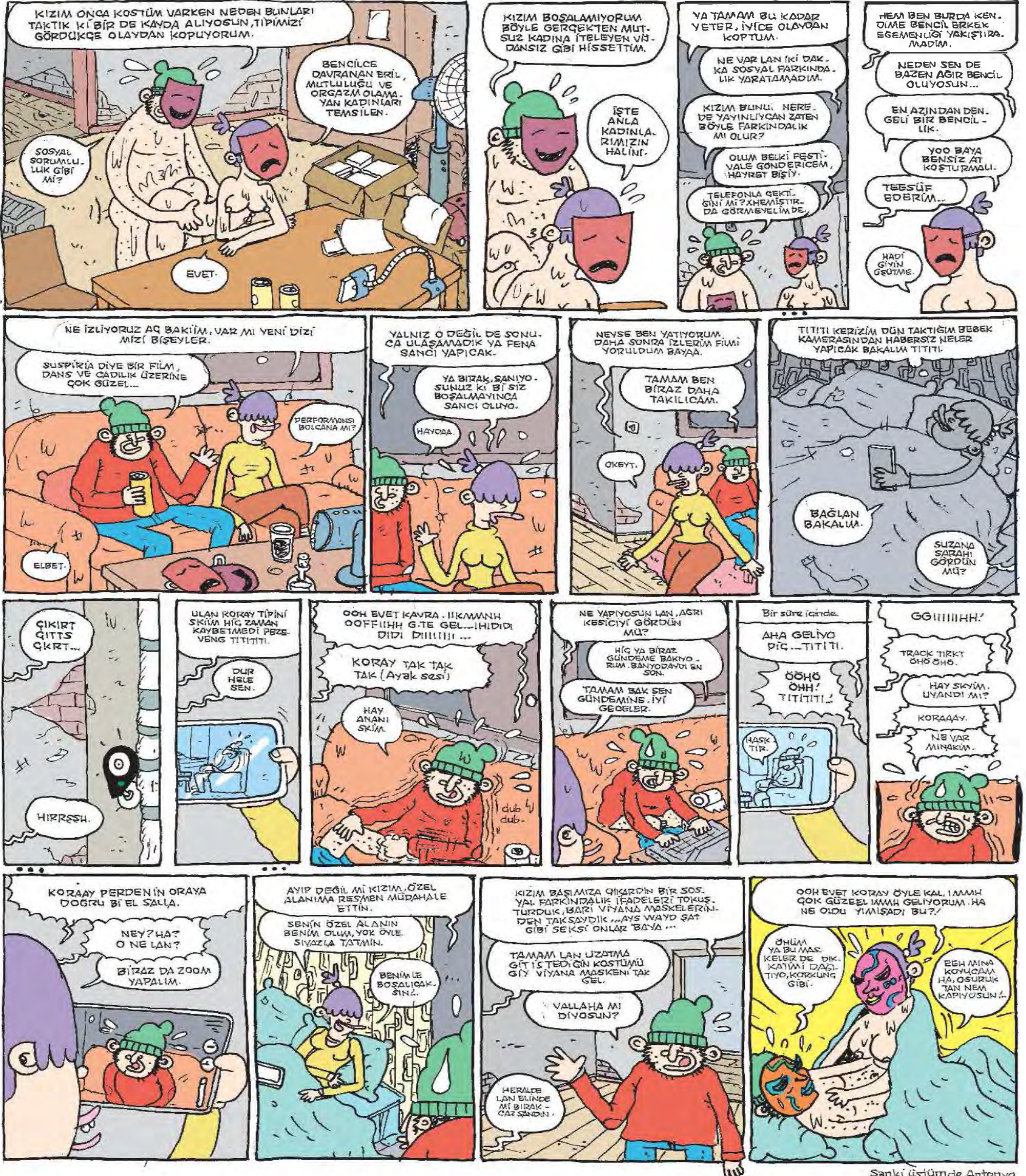

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Maceracı adı: Sosyal farkındalık.

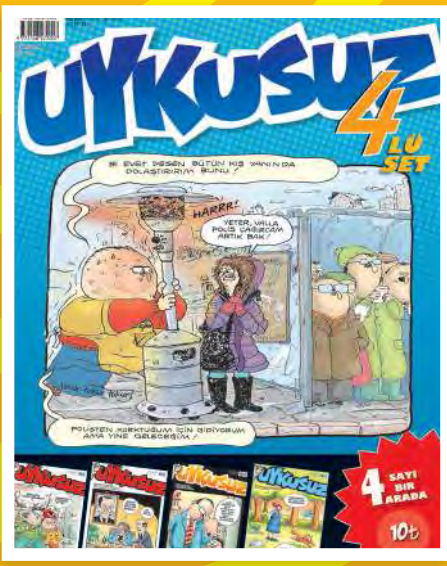
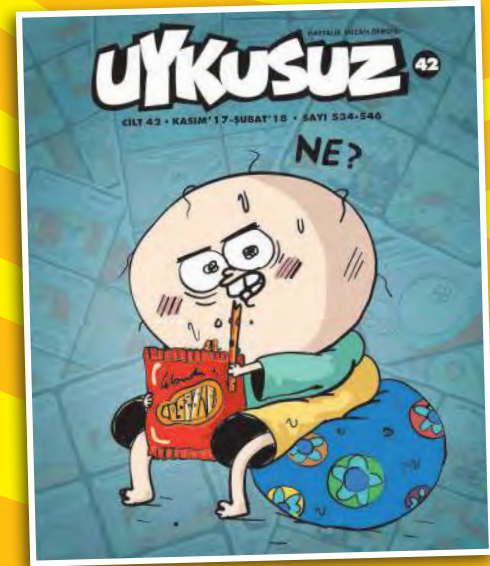

Sanki üstümde Antonio Banderas Var...

ÖMER GÖKSEL

BARBAROS ALTUĞ

**GAZETE
BAYİLERİNDE,
MARKETLERDE,
TÜM TÜRKİYE'DE!**

ÇIKTI!

Uykusuz dükkan www.uykusuzdukkkan.com.tr

Haftalık Mizah Dergisi | 16 OCAK 2019 | Sayı: 594
Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Saygıncı - Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 100 Euro. Uzakdoğu 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mirekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

KAYINTI ALTERNATİFLERİ

